

Pavla Potočnik

**Dvanajst pomladi že mineva,
odkar je za nas lipa zacvetela
in brhka dekleta medse sprejela.**

Kaj pomenijo uvodne besede?

To, da smo meseca marca zabeležili dvanajst pomladi in, da smo še vedno aktivne ženske, različnih starosti, stanu in mišljenj. Druži nas misel, da je v družbi veliko lepše in, da jesen življenja ni nujno tudi čas osamljenosti.

V naši skupini je zelo pestro. Poleg "obveznega" dela še telovadimo, pojemo, praznujemo rojstne dni, slavljenkam polepšamo dan s šopkom in pesmijo.

V skupini potekajo razne delavnice, kjer preizkušamo svoje ročne spretnosti in vsaka najde kaj za svojo dušo. Odpravimo se na krajše izlete, saj nam narava ponuja mnogo lepih, privlačnih in zanimivih koticov.

Preizkušam nove recepte, nasvete za zdravo življenje, saj še vedno velja pravilo, da več glav več ve. Tudi s pomočjo naših voditeljic, Ivanke in Silve, se ob prijateljski podpori in razumevanju sprostimo, preženemo skrbi, osamljenost, duševno stisko. Med seboj smo zelo povezani.

Zelo smo zadovoljne, da smo se srečale prav v tej skupini. To zadovoljstvo sporočamo tudi javnosti in ob tej priložnosti se zahvaljujemo vsem, ki so pripomogli k temu, da smo dobili možnost vključitve v skupino.

Hvala vsem in veliko lepega v poletju, ki je pred nami!

Želimo si seveda, da bi naša lipa vedno cvetela - vsako pomlad še bolj dišeče!

Biti starejši ni tako hudo, saj si vendar veliko modrejši!

Silva Bizjak

Skupina Jasmin iz Komende

Člani in članice skupine Jasmin iz Komende tudi letos z vso vnemo nadaljujemo z raznovrstnimi aktivnostmi. Idej nam ne zmanjka, ugotavljamo pa, da so dnevi in tedni prekratki, da bi nam uspelo vse zamisli uresničiti.

Ponosni in veseli smo na dobro organiziran in izpeljan dan odprtih vrat. Vsi člani in članice smo se potrudili po svojih najboljših močeh. Pripravili smo razstavo svojih ročnih del, napekli vrsto okusnih dobrot, srednješolec Bojan pa je igral na harmoniko. Obiskovalci so bili presenečeni in navdušeni nad obiskom.

V tem letu smo praznovali tudi že nekaj rojstnih dni Jasminov in Jasmink. Ta praznovanja so nekaj posebnega, organizirana so tako, da ga slavljenec še dolgo ne pozabi.

Pripravljamo se na praznovanje 80-letnice naše najstarejše članice Ivanke in 60-letnice sovoditeljice Zofke. S posebno radostjo pa se veselimo 50. obletnice skupnega življenja naše Francke in njenega moža Franca.

V mislih snujemo še mnogo drugih aktivnosti, ki naj ostanejo še nekaj časa skrivnost, ko bodo bližje uresničitvi, se bomo pa na ponovno oglasili.

Dovolite nam, da našima, Francki in Francetu, ob njunem prazniku čestitamo s pesmijo, ki jo je zložila članica Mari Koželj.

Lahko rečemo, Bogu hvala!
To je srečen dan za vaju dva.
Pred petdesetimi leti sta prisegla,
da do smrti zakon naj velja.

Za kar takrat sta hrepenela,
potrdil vama je oltar.
Življenju naproti pohitela,
brez sebičnosti, prevar.

Iz te zakonske zveze
rodil se rod je nov.
Ni v zakonu večje sreče,
če zarod je v duši zdrav.

Življenjsko pot vso skupaj sta hodila,
včasih nastal je kak vihar.
Iz njega složno se rešila,
le vrniti se ne sme nikdar.

Ko v farni cerkvi bo zazvonilo,
v hišo božjo se že mudi.
Obred poročni bosta obnovila,
ki kot sončni žarek danes se zlati.

Le zvonite zvonovi farne cerkve,
naj se sliši daleč naokrog.
Pesem zvonov za zlatoporočence,
naj vas še dolgo čuva Bog!

Slavica Grobelšek

Cekinček

V Zdravstvenem domu v Celju je pred tremi leti pod okriljem Patronažnega varstva nastala temeljna skupina "Cekinček", ki skupaj z voditeljico in voditeljem šteje 16 članov in članic.

Srečanja so vsak četrtek in postala so zelo pomemben dan v našem življenju. Na srečanjih se o marsičem pogovarjamo, obujamo spomine in skupaj snujemo prihodnost. Vse skupaj kar prehitro mine, ko se oglasi naša nadvse priljubljena himna. Še vedno si najdemo nekaj minut časa za klepet, čeprav so naša srečanja praviloma vedno podaljšana, saj manj kot dve uri in pol tako ali tako nismo nikoli skupaj.

Med nami so nastale zelo močne prijateljske vezi, ki bi jih težko kdo pretrgal. Srečanja si popestrimo tudi z gosti, pikniki, tu in tam pa z obiskom gledališča ali ogledom kakšnega dobrega filma. Vse aktivnosti so seveda pril-

gojene najšibkejšemu v skupini, saj se zavedamo, da je skupina močna toliko, kolikor je močan njen najšibkejši člen. Drug drugemu dajemo moč in voljo, kar se pozna na udeležbi, saj se skoraj vedno sestanemo v polni sestavi. Življenje je tako kljub starosti in težavam lepo in polno dogodivščin.

Člani skupine so o skupini povedali tole:

Milan kot sovoditelj in sooblikovalec: "Skupina je zelo delavna in vesel sem, da je v njej toliko moških, saj se ponavadi izogibajo takšnih skupin. Drugače me pa delo navdaja s spoštovanjem in odgovornostjo do ljudi, ki v skupini delujejo. Moja naloga v skupini je med drugim tudi organiziranje izletov, piknikov itd. Pri tem se resnično potrudim in v organizacijo vložim veliko energije, da smo na koncu vsi zadovoljni."

Ida je v skupini dve leti in se v njej počuti zelo dobro. Vesela je, da je z vključitvijo v skupino pridobila nekaj novih in dobrih prijateljev. Ima sklerozo multiplex in tako še bolj občuti, kaj pomeni podpora in razumevanje, ki ji ga nudi skupina.

Slavka si želi, da bi skupina obstajala vsaj še trideset let in bi ves čas lahko v njej sodelovala kot aktivna članica. Članstvo v skupini jo navdaja z mladostnimi občutki. Skupino bi ob njenem prenehanju zelo pogrešala.

Helena se zelo rada udeleži srečanj skupine, saj se v njej dogaja zmeraj kaj novega. Vesela je, da se je našla med sebi enakimi ljudmi, ki jo razumejo, če ima kdaj težave.

Pavla se v skupini zelo dobro počuti in upa, da ji bo uspelo premostiti družinske težave, ki jo pestijo doma. Skupino bi, kljub težavam doma, še naprej rada nemoteno obiskovala, saj ji zelo veliko pomeni. Ne zna si namreč predstavljati četrtega, da ne bi srečala svojih cekinčkov. Pravi da bi od žalosti kar umrla.

Anica je v skupino prišla, ko je bila zaradi moževe bolezni v veliki stiski. Skupina ji je postala dober prijatelj, ki te ima rad, te zna ceniti in prisluhniti tvojim težavam. Skupino bi zelo pogrešala.

(Nadaljevanje na 23. strani)

Franci se je v skupino vključil na pobudo svoje žene. V skupini se zelo dobro počuti in rad opravi naloge in dolžnosti, ki so mu v skupini dodeljene. Skupino bi zelo pogrešal, zato upa, da se ne bodo nikoli razšli.

Dragica zelo rada obiskuje srečanja skupine, saj živi sama. Tukaj je našla zelo dobre prijatelje in prijateljice. Tako kljub letom upa in želi, da bi še dolgo trajali četrtki na patronaži. Zelo je namreč srečna.

Slava je v skupini od vsega začetka. Rada obiskuje srečanja in ji je kar hudo, če mora katerega izpustiti. V skupini je blagajnik, ki vestno in pošteno opravlja svoje delo. Skupino bi zelo pogrešala in si želi še veliko dobrih in prijetnih uric, ki jih preživi s cekinčki.

Zdenka je v skupini prav tako od vsega začetka. Pravi da je zelo srečna. Ne počuti se več osamljeno, ker je v skupini našla veliko novih prijateljev. Skupino bi zelo pogrešala in upa, da jo bo lahko še dolgo obiskovala, kljub svoji bolezni, ki ji jemlje moči.

Konrad se vozi v skupino iz precej oddaljenega Vojnika. Obiskuje jo zelo rad, saj pravi, da bi lahko bila še večkrat na teden. Je zelo požrtvovalen, saj nam večkrat nudi gostoljubje in nam pripravi kakšne dobrote iz krušne peči. Skupino bi zelo pogrešal, z njo pa tudi prijatelje, ki jih je tu dobil. Skupino doživlja kot veliko družino.

Milica je najstarejša članica, vendar zelo vitalna in vestna. Sama pravi, da se v življenju še nikoli ni tako dobro počutila kot v skupini. Člani skupine so jo kljub bolezni sprejeli takšno kot je in jo zmeraj poslušajo, da pove do konca. Tako da se lahko izpove in pove tudi tiste stvari, na katere je včasih že skoraj pozabila.

Lea v skupini še ni dolgo. Vesela je, da ji člani skupine pomagajo premagovati težave, ki jih ima zaradi bolezni. Tako se bolje počuti in komaj čaka četrtka, da se dobijo in čeprav težko govori, upa da bo kmalu bolje.

Vera je v skupini zelo zadovoljna, saj se kljub svoji invalidnosti počuti dobro. Vsi ji radi pomagajo in tako je teža bolezni, ki jo nosi veliko manjša. Upa, da bo tako še dolgo.

Stane je zelo vesel, da je s članstvom v skupini spoznal toliko novih prijateljev. Ob raznih dejavnostih, ki v skupini potekajo, čas hitreje mine. Vesel je, da z ženo obiskujeta skupino, saj se potem lahko tudi doma pogovarjata in obujata spomine.

Slavica Grobelšek

Prvi javni nastop posebne skupine Metulj

V sklopu skupine Cekinček smo začeli prirejati tudi recitale. Tako smo se odločili, da ustanovimo dramsko skupino, imenovano Metulj. Začeli smo se dobivati 1x tedensko, in sicer vsak torek v Zagradu pri Celju, kjer snujemo ideje in vadimo. Gradiva za vajo nam napiše naša sovoditeljica Slavica, ali "režiserka", kakor jo radi v šali poimenujemo, za recitale pa poskrbi moja hčerka Marjana. Vesel sem, da delam z ljudmi, ki svoje delo radi in vestno opravljajo. Skupina z voditeljem in voditeljico šteje 8 članov.

Že pred ustanovitvijo skupine Metulj smo večkrat uprizorili skeč ali recital. Prvič smo se javno predstavili v letu 2003 ob praznovanju skupine Cekinček. Drugače pa v skupini Cekinček obeležimo vsa večja praznovanja, kot so Novo leto, Dan žena itd.

V maju 2004 smo se na pobudo gospe Franje Jakob začeli pripravljati na nastop ob zaključku izobraževanja in usposabljanja voditeljev in voditeljic Skupin starih ljudi za samopomoč, ki je od maja 2003 do 12. 06. 2004 potekalo v Domu upokoencev Celje. Za skupino Metulj je bil to velik izziv, ki smo ga z veseljem in z delovno vnemo sprejeli. Naša sovoditeljica Slavica nam je napisala dober skeč, ki smo ga pridno vadili ter se ob tem tudi zelo zabavali, predvsem pa nasmejali. Z nastopom na zaključku izobraževanja in usposabljanja voditeljev in voditeljic Skupin starih ljudi za samopomoč smo se tako prvič javno predstavili tudi širšemu avditoriju zunaj naše skupine.

Kaj pravijo na delo skupine Metulj še drugi člani skupine:

Slavici je kot sovoditeljici v veliko veselje pisanje skečev, saj si je vedno želela ustvarjati na tem področju. Upa, da se člani ne bodo naveličali, saj mora biti včasih na vaji tudi stroga, da je potem vse tako, kot mora biti.

Slavka se je z veseljem odzvala povabilu vključitve v skupino, čeprav niti sama ni verjela, da je sposobna česa takega. V skupini je našla potrditev same sebe. Nič ji ni pretežko, čeprav je kar dvakrat tedensko zdoma.

Franci zelo rad dela v skupini. Želi si namreč veliko nastopov, kajti vesel je, če lahko koga nasmeji in so tako potem vsi zadovoljni.

Dragica se je z veseljem vključila v skupino, v kateri se počuti zelo dobro. Nastopi s skupino in samo delovanje skupine jo spominjajo na nastope v osnovni šoli, katerih se spominja z lepimi občutki, čeprav je tega že dolgo. Njeno udejstvovanje ji je všeč, pri čemer ne čuti nobene obremenitve, kljub temu da je dvakrat na teden zdoma.

Slava se je v skupino vključila s kar malo strahu, saj kaj takega pred tem ni nikoli počela. Ob ugotovitvi kaj zmore, je danes zelo ponosna nase in na svoje delo. Tu in tam rada priskoči na pomoč s kakšnim šivilskim izdelkom za skupino. Zelo je vesela, da lahko soustvarja v skupini Metulj.

Zdenka je zelo vesela, da se je ustanovila takšna skupina, saj sama rada prebira recitale, pa tudi s skeči nima ravno težav. Žal ji je, da se zaradi bolezni ni mogla udeležiti zadnjega nastopa v Domu upokojencev Celje. Upa, da bo kmalu zopet zdrava in bo vse po starem.

Konrad rad dela v dramski skupini. Z nastopi nima težav, prav tako nima nobene treme. Na člane skupine je zelo ponosen, saj se z dejavnostjo v skupini lahko kljub letom pokažejo kot ustvarjalni in sposobni narediti še kaj več kot samo posedati doma.

Vsi člani skupine si želijo, da bi voditelja z njimi in za njih še dolgo ustvarjala program. Le na takšen način se počutijo mlajši in neobremenjeni s svojimi leti, ki pogosto ne prinesejo nič dobrega in lepega. Takole pa izgleda, kadar "nas dobi v roke" prijatelj Ivo s svojo kamero. Rad nam ustreže in tako doda svoj kamenček v skupni mozaik zadovoljstva.

Justina Cokoja

Naš prijatelj Ivan

Naš Ivan je bil zelo živahen in prijeten stari gospod. Ljudje so ga imeli radi. S posebno naklonjenostjo je ogovarjal nas otroke. Svojih ni imel nikoli, tudi poročil se ni. Govoril nam je, da smo mi njegovi otroci.

Živel je sam. Kot otrok sem rada hodila v knjižnico in tudi kasneje, ko smo morali kot dijaki veliko brati in pisati obnove knjig. Tudi naš prijatelj Ivan je rad bral knjige in pogosto zahajal v knjižnico. Še posebno rad je imel pravljice. Večkrat se je njegovo prebiranje zavleklo do zgodnjih jutranjih ur, vsaj tako nam je razlagal.

Enkrat tedensko smo se otroci zbirali v njegovem stanovanju. To je bila pravzaprav le ena soba. Imel je izredno sposobnost pripovedovanja. Kar požirali smo njegove besede. Imel je navado, da je žvečil tobak; v ustih ga je dobro premlel, nato pa vse izpljunil v zabojček z žagovino. Sprva nam je bilo njegovo početje malce čudno, nato pa smo se navadili.

Bil pa je zelo redoljuben. Vse je bilo pospravljeno in na svojem mestu. Pred posteljo je imel postavljeno lepo poslikano večjo skrinjo. Nekega dne je skrinjo odprl in nam pokazal, kaj je v njej. Bilo je perilo, lepo zloženo in kup drobnarij. Nam so se zdele tako lepe. Bilo je tudi nekaj kosov dišečega mila, da je bilo s tem blagim vonjem prepojeno vse perilo. Vsakega od nas je povabil, naj se skloni in malo povoha. Potem je skrinjo skrbno zaprl. Zdelo se nam je, da smo videli velik zaklad.

Največje presenečenja pa nam je pripravil s hrano. Rad si je pekel svoj zemljiške, tako je imenoval svojo najljubšo jed. Narezal je zemljice na kolobarčke, polil z žvrkljanimi jajci, dodal svežo skuto in smetano. Vse je posul s svežim zelenim peteršiljem. Rekel je, da ima rajši peteršilj kot sladkor. Ponudil je tudi nam. Bilo je kar okusno, čeprav bi mi otroci rajši jedli take posute s sladkorjem.

Rad je hodil na sprehode. Vsako nedeljo je šel k maši v Magdalensko cerkev na Taboru.

Kasneje se je k njemu preselil brat Jure, ko mu je umrla žena in tako smo jih večkrat videvali skupaj, ko sta hodila po mestu in v naravo.

Bila sem poročena in imela sem že družino, ko sem še tu pa tam srečevala našega Ivana. Ob zadnjem srečanju se mi je zdel nekam bled in bolehen. Dejal je, da bo odšel na oni svet in, da bo prišel povedat, kako je tam. Bilo mi je hudo, saj mi je bil naš Ivan kot dedek. Vsi smo ga imeli radi zaradi njegove skromnosti in prijaznosti.

Včasih se zazrem v zvezdnato nebo in pomislim nanj – prav gotovo je nekje tam gori srečen in nas gleda, svoje nekdanje vnuke.

Marija Jakin

Dan za zgodovino

Večkrat se v naši skupini Pomlad v Solkanu pogovarjamo o starih časih, vendar so to bolj naša osebna doživljanja.

Marsikdo zbira doma različne predmete in slike, ki imajo zgodovinsko vrednost in pričajo o dogodkih in ljudeh, ki so del naše zgodovine.

Tako tudi gospod Gabrijelčič, ki nas je prijazno sprejel v svojem muzeju. Ta muzej se po velikosti ne more kosati s pravimi razstavišči, je pa vseeno prava zakladnica in za nas je bila to zgodovinska učna ura.

Avstroogrška oblast je segala do naših krajev, fotografije vojakov in različni predmeti, kot so čutarice, čelade, bajoneti, pričajo o krutosti tedanjega časa. Med znane vojaške poveljnike sta se vpisala "Soški lev" Svetozar Borojevič in na strani italijanske vojske Luigi Cadorna. Videli smo nekaj fotografij porušenega Solkana. Žalostno.

Še obširnejšo razlago pa smo slišali ob fotografijah iz druge svetovne vojne. Ljudje so umirali po vsej Evropi. Največ dokumentacije pa gospod Gabriječič hrani o dogajanju pri nas, v Sloveniji, na Primorskem.

Zahvaljujemo se za obširno razlago, topel sprejem, gospe Fani pa za kavico in pecivo.

Marija Kerin

Kako sem se vključila v Medgeneracijsko društvo Svetilnik Koper

Bila je januarska sobota leta 1999, kot že toliko sobot poprej, je poštar prinesel časopis Sobota. Prebrala sem "moje" rubrike, rešila križanko in šele nato je moja pozornost pritegnil članek, ki je opisoval nastanek in delo društva Svetilnik.

Prebrala sem ga dvakrat in na koncu ugotovila, da bi bilo to nekaj zame.

Že takoj v ponedeljek sem poklicala na Rdeči križ in dobila informacije, kje to društvo deluje. Prijazna delavka mi je dala številko. Ko sem jo poklicala, se mi je javil Tone Kladnik. Vse mi je lepo obrazložil in povedala sem, da bi se rada včlanila. Že v torek sem bila vpisana v društvo.

Hvala časopisu, preko njega sem našla pot do Svetilnika.

Bila sem vesela in presenečena dobrodošlice ob sprejemu v društvo. Prav takrat je Zinka ustanavljala novo skupino. Vključila sem se in še zdaj pridno hodim na srečanja. Zaupali so mi nalogo, da pišem kroniko skupine. Z veseljem opravljam to delo.

Marija Kastelic

Zanimivo, poučno in veselo

Sončno in toplo jutro, kakršnih je bilo malo v letošnjem maju, me je pozdravilo v četrtek 27. maja, ko sem se zgodaj zjutraj odpravila v Škofja Loko, od koder sem se skupaj z voditeljicami in voditeljem skupin starih ljudi za samopomoč iz Škofja Loke, Selške in Poljanske doline odpravila na enodnevno ekskurzijo.

Iz Škofja Loke nas je pot vodila preko Vodice in Kamnika, čez 902 m visoki Črnivec ter naprej skozi slikovito Zadreško dolino do Gornjega grada, ki je pripet na obronke te doline. Tu smo si ogledali monumentalno katedralo sv. Mohorja in Fortunata, ki je zrasla v 18. stoletju ob Škofjijski rezidenci, pod vodstvom domačina in zbiratelja gospoda Janeza Mavriča, pa smo si ogledali bogato muzejsko zbirko orodij, keramike in starih razglednic ter podobice.

Pot smo nadaljevali mimo Radmirja, Nazarjev in Šoštanja ter se ustavili v Velenju, kjer smo se z vodstvom Doma za varstvo odraslih srečali in si izmenjali izkušnje pri vodenju skupin.

Ko smo se skozi sotesko Hude luknje prebili na Koroško, se nam je odprl pogled na Pohorje in na Uršljo goro, ki jo koroški slikar Karel Peško pogosto upodablja v svojih delih s čarobnimi meglicami ter na Peco, pod katero spita kralj Matjaž in njegova vojska.

Ob rečici Mislinji smo pot nadaljevali proti Slovenj Gradcu, še prej pa smo se ustavili v Šmartnem na Legnu, kjer smo si ogledali znamenito cerkev sv. Jurija. Arheologi so ob zamenjavi tlaka v cerkvi, leta 1993, našli ostanke dveh starejših sakralnih objektov in na slovanske grobove. Prvi objekt je iz prve polovice 9. stoletja in sodi med najstarejše sakralne objekte oglejskega patriarhata pri nas. Zastekljen tlak nudi obiskovalcem pogled v daljno preteklost.

V Slovenj Gradcu smo si ogledali staro mestno jedro, cerkev sv. Elizabete in obiskali Koroški muzej. Tam sta bili na ogled velika razstava slikarja Valentina Omana

in stalna razstava koroških slikarjev, Borčiča, Pleška in Tisnikarja.

Ko smo zapuščali galerijske prostore in se namenili ogledat še afriško zbirko, sem se spomnila, da sem bila tu prvič, ko sem si ogledala veliko razstavo Božidarja Jakca, ob njegovi 80-letnici. In na moje veliko presenečenje mi je gospa Alenka Bajželj, naša sodelavka in vodička povedala, da je prav ona postavila to razstavo, ko je bila na začetku svoje delovne poti zaposlena tu kot kustosinja. Le kako čas beži! Zdelo se mi je, da je minilo nekaj let, a v resnici jih je preteklo skoraj 40.

Preko Starega trga in nekdanjega rimskega naselja Colatio, smo se odpravili v Sele, kjer smo si potešili lakoto z dobro domačo hrano.

Potem nas je pot vodila čez Kotlje na Prežihovino, ki leži na ravnici pod Peco. Gospa Alenka nam je pokazala kraje, ki jih pisatelj opisuje v svojih delih. Videli smo kje leži Pekel. Ob spomeniku pa nam je prebrala odlomek iz Solzic in to prav iz tiste knjižne izdaje, ki se je spominjam iz svoje mladosti - da smo osvežili spomin na Prežihove junake iz Solzic in, da smo z njimi lahko podoživeli stiske in veselje.

Ko smo zapuščali Prežihovino so nas ujele prve dežne kaplje. Pot smo nadaljevali mimo Raven čez avstrijsko Koroško. Ker pa se je nevihta močno razdivjala, se tam nismo ustavili. Alenka nas je zato v avtobusu spomnila na koroškega junaka in ljudskega pesnika Jurija Vodovnika. Čez prelaz Jezersko smo se vrnili na sončno stran Alp, kjer nas je res pozdravilo zahajajoče sonce.

Malce utrujeni, a polni vtisov, ki smo jih uredili šele doma, smo zapuščali avtobusno postajo v Škofja Loki, kjer se je naše druženje tudi končalo.

V imenu vseh, ki smo doživeli tako lep, sončen in kulturno bogat dan, bi se rada zahvalila Rdečemu križu Škofja Loka in Centru slepih, ki sta nam to omogočila. Posebna zahvala gre gospe Alenki Bajželj, ki je našo ekskurzijo pripravila in strokovno vodila.

Metka Pavšič

Pred počitnicami

Lepo je, če so predpočitniški zaključki v skupinah nekaj posebnega. Tak je bil tudi zaključek v idrijski domski skupini Tavžentroža. Podali smo se kar v Cerkno. Da bi bilo še bolj pestro, smo povabili naše znance iz cerkljanske skupine Kamelija. Prijazna hotelska terasa in dobra postrežba nam dajeta vtis, da smo v dobrih toplicah. Družbo nam je ves čas delal velik pes. Ugotovljamo, če ni morda kuža hotelski čuvaj. Kramljamo, se smejimo, voščimo Ladku za god, obujamo spomine in jasno - kujemo načrte.

Vanda Žvanut

Čas

Pri nas doma
zdaj sneg topi se,
pri nas doma
trobentice cveto:
in veter plah
čez polja črte riše
in žito gre
že skoraj v klas.

In vroče morje
zdaj se ti ponuja,
že topel zrak
žgečka te krog ust.

Tako ponavlja neprestano,
že tisočletja se
ta čas pred mano.